

Prototip, înserare

Jumătate din viață a făcut calcule
pentru afacerile care au ținut orașul
în viață, pînă cînd băieții ei au crescut.
Au apărut alții, s-au bucurat de
jucăriile decolorate, le-au cules
de pe fundul bazinului și le-au reparat.
Cîțiva ani, cît timp informațiile s-au
mai putut descifra prin frumusețea ei,
a făcut urme în spatele casei, complicînd
noapțile nepoților neprevăzuți. În ultima
parte, a vorbit din transă cu băieții ei,
au crezut că aici se termină totul.

S-a strecurat într-o sferă de plastic
cu amortizoare și a rugat pe cineva
să o lanseze de pe platformă.
Un minut și jumătate, cît a înregistrat
camera fixată într-o cordeluță, lumea
s-a rotit de 21 de ori.
De 21 de ori centrul fierbinte a impulsionat
corpul să revină în proiectul sălbatic
din care fugise, la fișia de uscat
programată să o țină încă treizeci de ani.
Cînd a trecut în spectral, palmele ei,
mai tîrziu stele servind săracilor,
au tremurat ca și cum ar fi vrut să frîneze.

Băieții ei s-au îmbrăcat elegant și au condus
noaptea cu o voce sintetică în telefoane,
spunându-le că au pierdut. Au condus toată
noaptea, ghidați de luminile de siguranță.
– Ați pierdut, vă întoarceți acasă.

Pozitronul din camera cu ceață

Am bucată asta de natură unde pot să fac ce vreau,
eu încerc să o explic în funcție de poziție și viteză.
Nu discuția clasică cu traiectoria unei particule mă
omoară.

E o masă undeva care nu se poate înlocui cu nimic,
deci n-ai cum s-o scoți.

Își face treaba la nesfârșit și asta mă omoară pe mine.

Încerc în termeni de câmp – electric și magnetic,
cum apare la Maxwell, și văd că e o legătură. Și ce spune:
spune ce am mai văzut în anii '20:

undeva în interior, adânc de tot, în natura cea mai sălbatică,
sînt aceleași reguli.

Aceeași coerență pentru particule și câmpuri.

Tot din ce am văzut în anii '20:

dacă spațiul Hilbert al unui câmp cuantic se construiește
plecînd de la mișcarea particulelor,
se vede clar cum distincția dispare.

Rezultă povestea cu antimateria,
pozitronul din camera cu ceață.

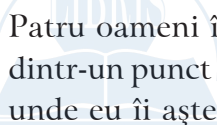
Și de aici vine răul.

Stau în genunchi și lucrez grădina
știind că voi fi recompensat.

Stau pînă seara târziu,

cînd din loc în loc strălucesc becuri albe,

pe care le-am pus așa încît privite de sus să fie un mesaj.

Patru oameni într-un automobil avansează
dintr-un punct într-altul, ca-n jocuri, spre finalul stagiului,
unde eu îi aștept cu băuturi reci.

Mamă, tată, fiică, fiu, vorbesc cu mine despre probleme,
eu văd luna cum dispare în fiecare dimineață.

Așezați în hol, de unde poți cuprinde cu privirea curtea,
cîinele patrulînd de la poartă la șură, cît îi permite lanțul.
Sunetul lanțului copiii îl percep mai acut decît părinții,
urmărindu-i apoi zile, anulîndu-i pentru ce mi-am propus.
Sunetul ăsta îi ține pe ei aici.

La un moment dat în discuție mă blochez
și nu mai găsesc ieșirea.

Mă plimb mult, mă plimb ziua-ntreagă,
încerc să descriu, și ei înțeleg în felul lor,
care e aproape întotdeauna și al meu,
mă ascultă înainte să golească paharele.

Nu mă simt rău, dar mă prăbușesc în loc să stau liniștit.

Adunate, toate lucrurile astea durează o noapte.

Dar dimineață, cînd se trezesc și ne strîngem la umbră,
după ce expiră timpul normal pe care-l înțeleg și ei,
ce să le arăt mai departe?

E un mănunchi undeva, n-am cum să-l explic
și nu-l pot scoate la suprafață,
dar e real, și pentru că e real cineva

negociază, ghicește, combină.

Și mie îmi rămîn chipurile pe care știu să le recunosc,
numai că nu le pot face să lumineze.

Templul meditației solare

La amiază, în trecerea spre vară, simți
soarele cum se strecoară prin coroana
încărcată și o aprinde, o face
străvezie și scînteietoare pentru totdeauna.

Copii în tricouri albe aleargă spre vestiare
să pună capul sub jetul rece, să nu mai rămîină
nimic din mintea întunecată de fericirea capcanei.
Tu ești în privirea lor, uitat de toată lumea.

Atît de adînc coborît și purtat,
încît n-o să-ți mai aduci aminte unde ai ajuns
cînd te vei fi întors la templul meditației solare.
Ai adormit pe bancă și te-ai trezit la un concert
în grădină, înghețat într-o mulțime înghețată.

Transferă din trapă lumina pe copii, chiar dacă
efortul îți mănîncă inima, și lasă-i să cîștige,
chiar dacă nu vei fi primit în bucuria lor trandafirică.
Orice te-a ținut pînă acum nemișcat
(crezînd că o lege secretă îi micșorează pe oameni
cu 2 mm în fiecare an; că aceeași lege, care nu-ți place,
dar te-a blindat în momentele de concentrare,
îți dă mai mult decît îți ia în amiaza
înlocuită de capcana polaroid) îți pune microfoane
și camere de filmat în cele mai simple deplasări
ale frontului de lumină.

Pentru cîteva sute de biți cineva o să te iubească
peste 200 de ani.

Acum te poți ridica să-ți cauți iubita în parcul cu trape.
E întinsă în iarbă, e căldura brutală, neînțeleasă,
din trecerea spre vară.